

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)
Înainte praznuirii Înălțării Sfintei
Cruci;

† TÂRNOSIREA BISERICII ÎNVIERII
DIN IERUSALIM;

SF. SFINȚIȚI MC. CORNELIU SUTAȘUL
ȘI CIPRIAN, EPISCOPUL CARTAGINEI;

†) SF. CUV. IOAN DE LA PRISLOP;
SF. MC. DIN DOBROGEA;
MACROBIE, GORDIAN, ILIE, ZOTIC,
LUCIAN ȘI VALERIAN

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci, sărbătorit de Biserică la 14 septembrie, acum la începutul Noului An Bisericesc, este precedat de Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci și urmat de Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci. În această Duminică (înainte de Înălțarea Sfintei Cruci) Sfânta Evanghelie ne vorbește despre lucrarea mântuirii împlinită prin trimiterea în lume de către Dumnezeu Tatăl a Unicului Său Fiu pentru a răscumpăra lumea și neamul omenesc din păcat, din moarte și din robia vrăjmașului diavol. Mântuirea ne arată în mod deosebit iubirea milostivă și sfințitoare a Tatălui Ceresc, descoperită nouă prin coborârea sau chenoza Fiului Său Preaiubit, care S-a smerit pe Sine, chip de rob luând și S-a făcut ascultător Tatălui, până la moarte pe Cruce pentru ca oricine crede și urmează Lui să dobândească viața veșnică. Căci „n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său să judece lumea ci să mântuiască lumea prin El.”

Sfânta Evanghelie de astăzi, foarte bogată în învățături, este un fragment din convorbirea Mântuitorului Hristos cu Nicodim, om de vază al iudeilor, membru în Sinedriu și care era ucenic de taină al Domnului. Acesta venea noaptea la Hristos și era dornic să cunoască noua învățătură pe care o propovăduia. El va fi acela care împreună cu Iosif din Arimateea vor coborî pe Mântuitorul care murise pe cruce, Îl vor pregăti pentru înmormântare și-L vor așeza în mormânt.

Lui Nicodim, Hristos îi descoperă cel puțin trei adevăruri foarte importante, discuția fiind consemnată doar de Sfântul Evanghelist Ioan, la cap 3. Astfel, îi vorbește întâi despre Taina Sfântului Botez, ca despre o naștere din nou a omului, de sus, din apă și din Duh, ca și condiție-temei a dobândirii Împărăției Cerurilor.

Apoi îi descoperă că El-Hristos este Lumina cea Adevărată care a venit în lume. Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

În al treilea rând, un lucru important consemnat de evanghelia de astăzi este acela că Mântuitorul Hristos se descoperă lui Nicodim ca Fiu al lui Dumnezeu Adevărat, trimis în lume din iubire de către Tatăl, ca prin jertfa Crucii și Învierea Sa să mântuiască lumea.

Hristos coboară pe pământ prin întruparea Sa și primește a se jertfi pe Cruce pentru noi și în acest fel Cel ce S-a coborât este înălțat, unind în jertfa Sa Cerul cu pământul. Cu alte cuvinte, Hristos este cu adevărat Mesia, căci El este Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic, al Tatălui, care S-a făcut Om pentru ca pe om să-l ridice la Dumnezeu. Întâi l-a ridicat prin firea Sa omenească, pe care și-a asumat-o din Preacuratul Pântece al Fecioarei Maria și apoi îi ridică la Tatăl pe toți care se vor împărtăși aici

pe pământ din roadele Crucii și Învierii Sale, în Biserica Sa. Până la Hristos nimeni nu s-a urcat la Cer, acesta fiind încuiat prin neascultarea strămoșilor.

Doar Fiul Omului care S-a coborât din Cer ca să mântuiască lumea a redeschis cerul prin jertfa Crucii Sale și prin Înviere. În continuare Mântuitorul îi reamintește lui Nicodim episodul de la Numeri cap. 21, când în drumul lor prin pustie, după ieșirea din robie a Egiptului sub conducerea lui Moise, mulți iudei erau mușcați de șerpi

veninoși și mureau.

Dumnezeu a poruncit lui Moise să facă un șarpe din aramă și să-l înalțe, așa încât toți cei care priveau la el erau vindecați de mușcătura șerpilor.

Aici este o prefigurare sau o tipologie hristică mântuitoare, o spune chiar Mântuitorul Hristos că precum a făcut Moise și a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să se înalțe pe Cruce și Fiul Omului, ca toți cei ce cred în El să nu moară ci să dobândească viața cea veșnică.

Acolo în pustiu era prefigurarea, iar aici pe Golgota este împlinirea.

O altă idee importantă a evangheliei de astăzi este aceea că Dumnezeu a creat lumea din iubire și tot din iubire față de creația Sa, a mântuit lumea, prin Crucea lui Hristos.

Astfel Crucea, din obiect de pedeapsă și tortură, devine semnul iubirii Tatălui, arătată în jertfa Fiului Său, dar și semnul iubirii Fiului față de Tatăl care în ascultare și smerenie totală S-a jertfit pe Cruce pentru noi. Sfânta Cruce rămâne

semnul veșnic a lui Hristos, Mielul și Paștile nostru cel jertfit pentru noi.

Pentru creștini Sfânta Cruce este semnul identității noastre, căci aparținem lui Hristos și Bisericii Sale. Prin Cruce s-a arătat că iubirea jertfelnică a Tatălui prin lucrarea mântuirii împlinită de Fiul este mai tare decât moartea, căci prin Cruce a venit în lume bucuria mântuirii și sfințirii vieții noastre.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

ÎNĂLȚAREA SAU ARĂTAREA SFINTEI CRUCI

Cel Ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe dreptcredincioșii creștini, dăruindu-le biruință asupra celui potrivnic; având ajutorul Tău, armă de pace nebiruită biruință.
(Condac la Praznicul Înălțării Sfintei Cruci)

Înălțarea Sfintei Cruci se pare că ar fi cea mai veche și mai importantă sărbătoare ortodoxă închinată Sfintei Cruci. În această zi sărbătorim două evenimente:

❖ aflarea Crucii pe care a fost răstignit Mântuitorul și înălțarea ei solemnă în văzul poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie din anul 335;

❖ aducerea sau întoarcerea Sfintei Cruci de la perși în anul 629, pe când Heraclius era împăratul Bizanțului, care a și depus-o cu mare cinste în Biserica Sfântului Mormânt sau a Sfintei Cruci din Ierusalim. Și atunci patriarhul Zaharia a înălțat-o în văzul credincioșilor, pe 14 septembrie 630.

În anul 335 s-a serbat pentru întâia oară Înălțarea Sfintei Cruci. Pe 13 septembrie 335 s-a sfințit biserica construită de împăratul Constantin cel Mare deasupra mormântului Domnului, iar a doua zi, fiind adunați acolo cu acel prilej mulți episcopi și credincioși, episcopul Macarie al Ierusalimului a arătat, pentru prima dată, sfântul lemn al Crucii Mântuitorului. De atunci, ziua de 14 septembrie este praznicul Înălțării sau Arătării Sfintei Cruci. Procesiunea solemnă, prin care se cinstea odinioară Sfânta Cruce în Cetatea Sfântă, s-a păstrat până astăzi în rânduiala slujbei din ziua de 14 septembrie.

La început, Înălțarea Sfintei Cruci avea un caracter local, serbarea ei fiind limitată la Ierusalim, unde se păstra Crucea Răstignirii. Apoi s-a extins la

Constantinopol, unde a și fost adusă pe la anul 634. Cu timpul, sărbătoarea s-a extins în toată Biserica Răsăritului, iar apoi și în Apus.

Spre deosebire de alte praznice împărătești, Înălțarea Sfintei Cruci se serbează cu post, pentru că ea ne aduce aminte de Patimile și Moartea Mântuitorului.

Sărbătorile Sfintei Cruci

Două zile pe săptămână, miercuri și vineri, sunt dedicate cinstirii permanente a Sfintei Cruci. A doua sărbătoare importantă a Sfintei Cruci este Duminica a treia din Postul Paștilor, numită a Crucii, instituită la Constantinopol în secolul al VIII-lea. Pe 1 august sărbătorim scoaterea Sfintei Cruci, iar la 7 mai prăznuim pomenirea arătării semnelor Sfintei Cruci pe cer, la Ierusalim.

Cum ne facem Sfânta Cruce?

❖ Semnul Cinstitei Cruci, cu care fiecare creștin ortodox se cuvine a se însemna, este o datină apostolică nescrisă, pe care Sfântul Vasile cel Mare, în capitolul 27, despre Sfântul Duh, numește prima predanie de obște zicând: „Anume că prima și cea mai de obște datină voi pomeni mai întâi Chipul Crucii, cu care nădăjduiesc la numele Domnului nostru Iisus Hristos, se însemnează cine sunt, de Scriptură fiind învățați”.

❖ «Au dat Sfinții Apostoli această

nescrisă datină a lor tuturor creștinilor ortodocși, ca prin primele trei degete ale mâinii drepte să pună asupra lor, chipul și Semnul Cinstitei Cruci, ci și ca de la dânsese, cu sufletul și inima, să creadă în Preasfânta și deoființă Treime, învățându-se cu dreptate și cu gurile sale să o mărturisească întru mântuire.

Astfel, și cu dreapta sa, și cu primele trei degete ale ei să propovăduiască pe aceeași Preasfântă și deoființă Treime: a Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, pe Unul Dumnezeu în trei ipostaze, Semnul Cinstitei Cruci asupra sa făcând și zicând: „în numele Tatălui și Fiului și Sfântului Duh” sau „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh” sau „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi” sau „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeu Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta” și alte acestora asemănătoare laude să înalțe Preasfintei Treimi.» *(Sf. Cuv. Paisie de la Neamț - Cuvinte și scrisori duhovnicești)*

Icoanele Înălțării Sfintei Cruci

În icoana Înălțării Sfintei Cruci episcopul Macarie al Ierusalimului este înfățișat stând în picioare pe un loc înalt și binecuvântând mulțimea de credincioși cu Sfânta Cruce. În stânga și dreapta sa se află doi diaconi, iar în dreapta Sfintei Cruci se află Sfinții Împărați Constantin și Elena. În unele icoane o vedem pe Sfânta Elena în partea de jos a icoanei, în fața celor trei cruci descoperite, a Mântuitorului și a celor doi tâlhari. În alte icoane, în stânga este pictată fie vindecarea minunată a unui bolnav, fie învierea unui mort cu puterea Sfintei Cruci. Tot în stânga îi vedem pe preoți, alături de mulțimile de credincioși care iau parte la această sărbătoare. În spate se află Biserica Învierii Domnului din Ierusalim, căci prăznuirea Înălțării Sfintei Cruci este legată de această biserică. ❖

DE MÂINE COPIII NOȘTRI VOR ÎNCEPE ȘCOALA

Nu spun „vor merge la școală”, căci pentru mulți elevi porțile școlii vor fi închise. Nu spun nici că vor învăța carte așa cum se făcea în anii normali. De săptămâni întregi o problemă majoră, cea a deschiderii noului an școlar, este pe buzele tuturor: ale părinților și elevilor, ale cadrelor didactice, ale mai-marilor Ministerului Educației și ale politicienilor și jurnaliștilor. Și nu numai. Nimeni însă nu știe cum va arăta noul an școlar. Nimeni nu știe dacă scenariile propuse și zecile de reguli scrise și rescrise vor fi cu adevărat aplicabile. Părinții încă se întreabă dacă să-și lase copiii la școală. Iar copiii încă nu realizează cât de multe îngărđiri vor avea de înfruntat. De câte NU-uri vor trebui să țină seama și câte lucruri noi trebuie să îndeplinească.

Nu știu cum elevii, împreună cu profesorii și părinții lor vor găsi drumul spre o educație cât de cât normală. Mă gândesc mai ales la elevii din clasa I: cine le va pune stiloul în mână și cum vor învăța să scrie în lecțiile predate online... Unele lucruri sunt de noaptea minții! Iar Ministerul Educației încă face și desface.

Mi-e foarte greu să aștern câteva rânduri coerente, raționale, prin care să-mi exprim speranța că lucrurile încet-încet se vor limpezi, iar elevii se vor putea adapta cumva la acest nou sistem de învățământ. Sincer, nu am foarte mari așteptări. Am chiar multe temeri. Cu toate acestea, sper ca părinții, împreună cu copiii lor, îl vor lua de îndrumător, pedagog și sprijinitor pe Dumnezeu. Mai mult ca niciodată părinții își vor încredința copiii Maicii Domnului și cu rugăciune, calm, răbdare și nădejde vor cauța și găsi calea dreaptă în a-și educa copiii. Cred însă că anul acesta părinții vor fi mult

mai aproape de copii în procesul de educație. Vor prelua, în măsura în care se poate, rolul profesorului sau educatorului. Mai ales la clasele mici este necesar acest tandem, copil-părinte. Iar cei mari vor pune mai mult mâna pe cărți, vor citi cu adevărat, vor căuta soluții practice pentru a putea înțelege cât mai mult din materia pe care o vor avea de învățat.

Cu toții însă trebuie să înțelegem faptul că nu putem să punem stop educației. Timpul nu încremenește pe perioada pandemiei. Viața merge înainte. Cu toate că ne pune mari probleme și ne dă examene greu sau foarte greu de trecut. Cu înțelepciune, dragoste și mai ales credință în Dumnezeu vom găsi soluții pentru fiecare obstacol ce pare insurmontabil. Mi-am adus aminte de o poezie a lui George Coșbuc - Lupta vieții - care ne îndeamnă să fim curajoși atunci când viața pare a ne îngenunchia. Închei cu ea și o dedic tuturor: copii, părinți, profesori. Căci toți au nevoie de tărie și curaj.

„Copiii nu-nțeleg ce vor:
A plânge-i cuminția lor.
Dar lucrul cel mai laș în lume
E un bărbat tânguitor.
Nimic nu-i mai de răs ca plânsul
În ochii unui luptător.
O luptă-i viața; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor.
Pe seama cui? Ești un nemernic
Când n-ai un țel hotărâtor.
Tu ai pe-ai tăi! De n-ai pe nimeni,
Te lupti pe seama tuturor.
E tragedie nălțătoare
Când, biruiți, oștenii mor,
Dar sunt eroi de epopee
Când brațul li-e biruitor.
Comediant e cel ce plânge,
Și-i un neom, că-i dezertor.
Oricare-ar fi sfârșitul luptei,
Să stai luptând, căci ești dator.
Trăiesc acei ce vreau să lupte;
Iar cei fricoși se plâng și mor.
De-i vezi murind, să-i lași să moară,
Căci moartea e menirea lor.” ❖

Maria Buleu

Sfințenia părinților este cel mai bun mod de a crește copii întru Hristos

Afi părinte nu se poate reduce la strategii și tehnici, pentru că tocmai comportamentul nostru este dascălul cel mai eficient. Și de aceea este așa de important să ne facem timp să învățăm și să citim despre cum să fii un părinte bun, pentru că felul cum te porți față de copilul tău, zi de zi, este ceea ce îl formează cu adevărat.

În Biserică, Părinții ne arată că, dacă vrem să îi învățăm pe copiii noștri cum să trăiască potrivit valorilor și virtuților împărăției lui Dumnezeu, atunci trebuie, mai presus de orice altceva, să trăim așa noi înșine, ca părinți. Sfântul Porfirie spune: „Sfințenia părinților este cel mai bun mod de a crește copii întru Hristos.”

Cele mai bune intervenții sau răspunsuri ale noastre vor modela înseși virtuțile pe care vrem să le dobândească și copiii noștri. Copiii învață valoarea răbdării când văd că mama sau tatăl lor sunt pilde de răbdare și dau răspunsuri rodnice, bazate pe răbdare, când Markos

și George se bat, pentru a zecea oară, pe aceeași jucărie. Dar răbdarea nu înseamnă să suporti orice ca părinte. Ci înseamnă să dai un răspuns clar și consecvent ori de câte ori se vor certa copiii.

Dacă vrem să îi învățăm pe copii stăpânirea de sine, trebuie să avem noi înșine stăpânire de sine în interacțiunile noastre cu ei. Dacă vrem să îi învățăm pe copii să gândească înainte de a acționa, este necesar ca și noi să gândim înainte de a interacționa cu ei. Dacă vrem să îi învățăm pe copiii noștri cum să îi trateze

pe ceilalți cu respect, trebuie să ne vadă și pe noi, acasă, tratându-i pe ceilalți cu respect. Dacă vrem să îi vedem pe copiii noștri apropiindu-se de Dumnezeu, ei au nevoie să ne vadă și pe noi apropiindu-ne tot mai mult de Dumnezeu. Dacă vrem ca ei să știe că Dumnezeu este prezent în fiecare clipă a vieții noastre, ei au nevoie să ne vadă pe noi ducându-ne viața de zi cu zi în prezența Lui. (Extras din „Principii ortodoxe de creștere a copiilor” – Philip Mamalakis; preluare de pe marturieathonita.ro)

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 SEPTEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 14.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Înălțarea Sfintei Cruci (Post) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 16.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 18.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 19.09	07 ³⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 20.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS IOAN DE LA PRISLOP

Acest cuvios ar fi trăit în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui de al XVI-lea. Nu trebuie confundat cu egumenul Ioan, cel care a cărmuit mănăstirea în a doua jumătate a veacului al XVI-lea, iar în 1585 a fost ales mitropolit al Transilvaniei, cu scaunul în Alba Iulia, păstorind până către anul 1605.

Cuviosul Ioan era de loc se pare din Silvașul de Sus. Părăsindu-și de tânăr casa părintească pentru a se retrage la mănăstirea Prislop, după mulți ani caută o viață și mai liniștită. La 500 de metri de mănăstire, pe malul abrupt al râului Silvuț (Slivut), își sapă singur o chilie în stâncă, unde își va petrece restul zilelor în neîncetate rugăciuni și post.

Tradiția populară spune că a fost împușcat de doi vânători, în timp ce își

făcea o fereastră la chilie. Credincioșii l-au socotit sfânt încă din timpul vieții sale, după moartea sa această credință întărindu-se. Vestea despre viața sa aleasă și moartea lui tragică a ajuns până peste munți, în Țara Românească, de unde au venit câțiva cuvioși călugări, care i-au cerut trupul de la rude, ducându-l într-una din mănăstirile de acolo.

Tradiția morții cuviosului Ioan de la Prislop, cunoscută până azi în regiunea respectivă, era menționată încă din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea de o cronică în versuri numită „Plângerea sfintei mănăstiri a Silvașului”, scrisă de ieromonahul Efrem.

Sfântul Ioan de la Prislop este o pildă vie de sfințenie, iar chiliea sa loc de pelerinaj și de reculegere sufletească pentru toți cei ce caută cuvânt de

mângâiere și de întărire la Prislop, unde au trăit atâția cuvioși călugări cu viață aleasă și bineplăcută lui Dumnezeu. A fost canonizat oficial prin hotărâre sinodală la 20 iunie 1992. ❖

Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș

Dintre ierarhii Bisericii ortodoxe din Banat se ridică personalitatea luminoasă și încununată de aureola sfințeniei a Sfântului Iosif cel Nou, Mitropolitul Timișoarei și a toată Țara Banatului, „podoaba ierarhilor, izgonitorul tuturor patimilor, izbăvirea credincioșilor, lauda prea frumoasă a Timișoarei”, cum îl numește Acatistul închinat lui. S-a bucurat încă din timpul vieții de aureola sfințeniei având darul facerii de minuni și întărind în dreapta credință pe strămoșii acestor meleguri

S-a născut în anul 1568 în Raguză, azi Dubrovnik, în Croația. Tatăl Sfântului Iosif, Giovanni Fusko, era originar din Veneția, stabilit însă în Raguză. Mama sa, Ecaterina, era originară din Grecia din insula Limnos.

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș a intrat în monahism în Mănăstirea Maicii Domnului din Ohrid (Ohrida), sub numele de Iosif, fiind hirotonit ieromonah la vârsta de 20 de ani. A viețuit în mai multe mănăstiri din Muntele Athos: Pantocrator, Vatoped, Xiropotamu, devenind chiar egumen al Mănăstirii Cutlumuș. De asemenea, a fost egumen și al Mănăstirii „Sfântul Ștefan” din Adrianopol.

A fost ales în anul 1650 mitropolit al Timișoarei și a păstorit până în 1653 când, din cauza vârstei înaintate, s-a retras la Mănăstirea Partoș, în Banat. A trecut la cele veșnice în anul 1656, în ziua sărbătorii Adormirea Maicii Domnului, deci în data de 15 august. Lespedea care-i acoperea mormântul a fost identificată la începutul secolului trecut ca având următoarea

inscripție: „Prea Sfințitul Iosif cel Nou, fost Mitropolit al Timișoarei”.

Drept mărturie asupra sfințeniei lui avem o însemnare de pe un Minei slavon din 1529: „Această carte este a Mitropolitului Kir Iosif al Timișoarei la anul 1655 ... care de bună voie a părăsit eparhia, retrăgându-se la mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică unde se odihnesc sfinții”. În anul 1929 preotul Bizerea scria că „încă de pe când trăia se bucura de faima unui adevărat sfânt, iar după moarte a lăsat în popor și între călugări amintirea unui Sfânt adevărat”.

La 1749 un anume Peici, „hagiu” la Ierusalim donează înainte de plecare mănăstirii de la Partoș o Evanghelie pe care scrie: „Această sfântă carte,

așa-numită Evanghelie o depun eu, păcătosul robul lui Dumnezeu Hagi Peici, la mănăstirea Partoș unde este așezat trupul Sfântului vlădică Iosif, cu hramul Sfântul Arhanghel Mihail, pentru binele nostru și călătoria fericită spre marea cetate Ierusalim”.

Tradiția mai spune că fiica judei Timișoarei, Marcu Muțiu s-a vindecat de boală la mormântul sfântului și drept mulțumire tatăl va construi lângă biserica de lemn una din piatră, în stil baroc, care există și astăzi.

Este patronul pompierilor români. În Ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pe când mitropolitul săvârșea Sfânta Liturghie de hramul unei vechi biserici din Timișoara, a izbucnit un mare foc în partea de apus a orașului. Vântul puternic a întins repede pârjolul în tot orașul. Mulți au pierit atunci în flăcări, iar groaza îi cuprinsese pe toți. Sfântul Iosif, văzând prăpădul, a ieșit în fața bisericii luând cu sine Sfintele Taine și căzând cu fața la pământ și cu toată puterea sufletului său a cerut îndurare lui Dumnezeu ca să scape cetatea de prăpăd. Deodată a început o ploaie torențială ce a durat câteva ore, până când s-a stins cu totul focul nimitor. Mergând Sfântul acasă, s-a închis în chilie sa și timp de trei zile nu a mai ieșit. Când s-a arătat din nou în lume, iată că pe dosul palmei lui de la mâna stângă îi apăruse semnul sfintei cruci, ca și când ar fi fost ars cu fierul înroșit. Semnul acesta a rămas pe mâna Sfântului până la sfârșitul vieții lui, pentru aducerea aminte a marii milostiviri a Lui Dumnezeu. ❖